

L'esperit del timbaler

NEUS RAMONET SUCARRAT

GRUP ERC AL CONSELL COMARCAL DEL SEGRIÀ

DISSABTE A la nit, la Seu Vella de Lleida va fer més gran el seu esplendor en acollir la música de l'Orquestra de Joves Intèrprets dels Països Catalans, acompanyats del Cor Jove dels Països Catalans. Un repertori que encén i posa a flor de pell els sentiments de país, d'identificació amb un *érem, som i serem* perquè ho volem i ho necessitem. Ja a les acaballes i en una versió particular d'*Els segadors*, enmig del silenci i d'una

emoció continguda a la sala, el repic d'un tambor em transporta en el temps a un fet clau de la nostra història col·lectiva com a país. L'imponent acústica del claustre de la Seu Vella de Lleida permet que el simple so d'aquest vell instrument es multipliqui i que, almenys jo, percebés el coratge d'un petit vailet anomenat Isidre, tocant un timbal sota el cel, enmig del Bruc, a l'empar de les nostres muntanyes de Montserrat.

Un fet històric que parteix d'una iniciativa individual i que aconsegueix fer fugir l'exèrcit de l'Imperi francès de les nostres terres. La història es repeteix, el 2010 el nostre poble comença a bategar, un batec que es multiplica arreu, un batec que cada cop es més fort, més intens i que arriba el 2014, data clau ja no sols en la nostra història sinó pel nostre futur. El totpoderós exèrcit francès cau derrotat per un simple vailet amb un timbal, David derrota Goliat amb una fona i Catalunya pot ésser el que vulgui si manté el batec del cor de la gent que lluita pel dia a dia, amb la confiança en el seu es-

forç i en la il·lusió pel seu futur. La història ens convoca i aquí estem, confiem en nosaltres, invoquem l'esperit del Timbaler del Bruc, mantenint-nos fermes en els ideals, en les il·lusions i en els interessos col·lectius als que com a poble tenim dret. Invoquem l'esperit del Timbaler perquè amb un simple instrument de percussió va portar l'exèrcit català a una victòria èpica enfront el poderós exèrcit francès. Invoquem l'esperit del Timbaler i no oblidem la valentia dels defensors de la terra del 1714 que perderen la vida per la terra i per la llibertat, igual que el president Companys dos segles més tard.

S'apropa el començament d'un futur dur però alhora esperançador, il·lusionant, i ens queda un darrer esforç, aquest batec dels cors, aquest soroll de timbals s'ha de sentir i ha d'arribar al món el proper dia 11 de setembre a Barcelona. El món ha de saber que Catalunya és una nació i que ho aconseguirem mitjançant la pau i la democràcia perquè aquest és el sentiment que ens mou.

Quan el *Cant de la senyera* clou el concert, la gent dreta clama la independència, les estelades s'enlairen i llavors sé del cert que quan un poble unit batega i es mou, és un poble imparable.